

Kecskemét-Hetényegyházi Református Egyházközség

Pásztori üzenet [Jn 12]

Jézus tanítása a jövőről szól. Akik ezeket az igéket lejegyezték, már visszatekintve látták az eseményeket. Jézus meghalt, feltámadt, mennybe ment, az egyház megalakult, teltek az évek. Útközben sokan lemaradtak: akiket visszacsábított a világ, akik az üldözés miatt feladták, akiket meggyőztek a tévtanítások, és akik bár látszatra hűségesek maradtak, de szívükkel távolra kerültek. És sokan észben tartották az igéket, helyt álltak. Feltették a kérdést: mi a kitartás titka? Ők hogyan maradtak meg, miközben annyian mások elvesztek? Válaszaikat Jézus tanítására visszaemlékezve jegyezték le számunkra.

Aktuális:

- *Most vasárnap családi istentiszteleten leszünk együtt, ahol szeretetvendégségre is sor kerül. Ezért aki szívesen hozzájárulna közösségünkhöz, örömmel fogadjuk felajánlását.*
- *Egyházközségünk életében az utóbbi napokban változás nem történt.*

Voltak már Jézus idejében is, akik nem álltak helyt a hit próbájában. Az első Júdás, aki elárulta mesterét. Persze ott voltak a főpapok, a nagytanács, akiknek tudniuk kellett volna, mégsem tudták. Ott volt a hozsannázó tömeg, akik örömmel fogadták őt, majd néhány napra már „Feszítsd meg”-et kiáltottak, vagy csak egyszerűen otthagyták. Voltak vezetők, akik többre becsülték az emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét, és lemaradtak Isten országáról. Megkeményítették szíveiket, hiába látták, hiába tudtak róla dolgokat, hiába érezték hatalmát vagy tapasztalták erejét. Róluk Jézus nem is mond túl sok tanítást. El sem indultak az úton.

Sokan érdeklődtek. Keresték őt, talán a látványosság miatt, vagy hogy legalább Lázárt láthassák, akivel a világgraszoló csoda történt. Kezdetnek biztatónak tűntek, de az érdeklődésnél tovább nem jutottak. Ahhoz ugyanis, hogy valaki Jézussal járjon, nem elég a nyitottság. Be is kell őt engedni.

„Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig (meg)gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt.” (25) Aki megismeri Jézust, és elsajátítja látásmódját, az ébred rá arra, hogy rossz úton jár. Ez nem egyik napról a másikra történik, a tanítványoknak is több hónap kellett hozzá, pedig közvetlenül Jézustól tanultak. Hosszú idő, hogy az ember lelkének minden szegletébe eljusson a világosság. Érintőleges, azonnali megoldás a bűnből való gyógyulásra nem létezik, csak a Jézus-féle, kitartó küzdelemmel és sok-sok igével. Jézus igéje ilyen időigényes gyógyír.

„Aki elutasít engem és nem teszi magáévá az én beszédeimet...” (48) – ezt az ígét viszont meg is lehet fordítani: elfogadni Jézust és magunkévá tenni beszédeit... Ez a két feltétele a Jézus melletti kitartásnak.

Elfogadni őt nem jelent mást, mint aláírni a tulajdoni lapunkat. „Alulírott Kádár Tamás György, nyilatkozom arról, hogy Jézus tulajdona vagyok.” És mint tulajdonos, ő szabja meg az életemet.

Magamévá tenni az ő beszédeit még egyszerűbb. Ahogy az ételt magunkhoz vesszük: elő kell készíteni és el kell fogyasztani. Senki sem eszi külön a vaját és külön a kenyeret, hogy aztán sonkával öblítse le. Jézus beszédeit is így lehet magunkévá tenni: olvasni, foglalkozni vele, ízlelgetni, a lényegét kigyűjteni, értelmezni kell. Nem válogatva, sem külön-külön kezelve: a szendvics egészben jó. És ha elkészült, nehogy úgy járjon, mint az utazótáskában maradt madárláttá, ami készen állt a fogyasztásra, mégsem harapott bele senki.

Jézus tanításai egyszerűnek tűnnek. Elfogadni, foglalkozni vele, hasznosítani. A tanítványok is így gondolták. Jézus mondta, ami történni fog, ők pedig hüledeztek: ez nem történhet meg. Majd eltelt pár óra, és az egyik elárulta, a másik megtagadta, a többiek elfutottak. Ahogy ma is: megtérés, lelkesedés, végül hitehagyás. Üres szék az imaházban, beporosodott Biblia a polcon, összekulcsolástól elszokott kezek. Talán mégsem olyan egyszerű.

„Aki szereti az életét, elveszti.” Ez utóbbi kifejezés azt is jelenti, hogy elront, tönkretesz. Az ember életében nem úgy zajlik a pusztulás, ahogy egy bomba robban. Az élet ugyanis nem egy tárgy, nem lehet elhagyni menet közben. A romlás sem egyik pillanatról a másikra érkezik, ahogy Jézus figyelmezteti tanítványait: „... a sötétség hatalmába ne kerítsen titeket...”, (35) azaz még ha sötétségbe is kerültök, idővel le ne győzzön titeket.

Az életet tönkretenni úgy lehet, ahogy egy ház amortizálódik: itt egy repedés, ott egy kávéfolt. Ez a romlás már szüleink, nagyszüleink életében elkezdődött, genetikusan hordozzuk magunkban: félelmek, berögződések, hibák belénk kódolt lehetősége. Majd a vakolat kezd omlani, ahogy fiatal korban, felnőttként jönnek a hibák, kudarcok, válás, csalódás. Ha így folytatódik, ha lelkünket nem gondozza senki, végül az egész összedől. Hosszú folyamat, mely menet közben még orvosolható, de a vége felé, egyre nehezebben és egyre több munkával lehet helyreállítani.

Jézus jelenléte, minél korábbról megvan, menet közben orvosolja azt, amit a bűn elrontott. Elsőre az addig felgyülemlett károkat gyógyítja. Ez a megtérés. Majd ezt követve valósul meg igazán Jézus vonzása (32), melynek vége az Isten országa színről színre, újjáteremtett életben, Istennel tökéletes közösségben.

Az ige aktualitása

Most olyan korban élünk, amit már nem egy-egy irányzat határoz meg, mint korábban. Egyetlen közös tényező van a mai ember elveszettségében: az öntörvényűség. Azt a tanítást fogadom el, ami nekem megfelel. Úgy élek, ahogyan én szeretnék. Jézus pontosan ennek ellenkezőjét tanítja. Feladni saját elképzeléseimet és elsajátítani az övét. Ami bennem jó lehet, az mind az igéből származik.

Jézus tanítása annyira idegenné vált korunk gondolkozásmódjától, hogy külön szótár kell hozzá.

„szereti az életét” = „ragaszkodik saját elképzeléseihez, megszokásaihoz”

„gyűlöli az életét” = „kész változtatni rajta” (gyűlölni = mellőzni)

Ebben az értelemben Jézus tanítása nem csupán a bűntől való megtérésre hív. Persze mindenre nemet mond, amit Isten megtiltott. De Jézus a tiltásokon is túllép. Azt várja el a követőitől, hogy forduljanak el a hiábavalóságtól és kövessék azt, ami Isten országára vezet.

Kérdezz, hogy érts!

Mi az az életemben, aminek nincs haszna Isten szempontjából? Mi a legfőbb akadálya az igeolvasásomnak, és hogyan állíthatom félre, hogy több időt szenteljek az Úrnak?

Február 23.

12,1-11 (részlet)

„Mária ekkor elővett egy font drága valódi nárdusolajat, megkente Jézus lábát, és hajával törölte meg; a ház pedig megtelt az olaj illatával. Tanítványai közül az egyik, Júdás Iskariótes, aki el akarta őt árulni, így szólt: Miért nem adták el inkább ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem juttatták az árát a szegényeknek? De nem azért mondta ezt, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem azért, mert tolvaj volt, és a nála levő erszényből elszedegette, amit beletettek. Jézus erre így szólt: Hagyd őt, hiszen a temetésem napjára szánta; mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek. Nagyon sokan megtudták a zsidók közül, hogy ő ott van, és odamentek; nemcsak Jézus miatt, hanem azért is, hogy lássák Lázárt, akit feltámasztott a halottak közül. A főpapok pedig elhatározták, hogy Lázárt is megölik, mert a zsidók közül sokan miatta mentek oda, és hittek Jézusban.”

A nárdus olaj illatos (parfümként is használt) kenet volt, több különböző növényi olaj egyvelege, melyet kereskedők hoztak indiából, vagy arábiából. A korszakban megszokott volt, hogy a tehetőcs családok ezt az olajat használták balzsamozásra, ugyanis erős illata és tartós hatása hosszú időre segítette a holttest állapotának megőrzését. Mivel keresett cikk volt, távolról érkezett, ezért Mária pazarlónak tűnő áldozata jelentős anyagi felajánlás volt, amire Júdás azonnal fel is kapta a fejét, ismerve a kenet árát és jelentőségét. (Háromszáz dénár = 1,2 kg ezüst, egy apró tégelynyi olajért)

Mária cselekedete kétirányú. Egyfelől belső, lelki indíttatásból Jézushoz való ragaszkodását fejezi ki. Szentlélektől indítva készítette fel Jézust szenvedésére és halálára.

Másfelől az olaj használata, és a mód, ahogy leborulva Jézus lábát kente meg, a tanítványoknak is üzent. Felismerte Jézus nagyságát és méltóságát, és ezt tudatosítani szeretete volna másokban is. Jóllehet még életében kente meg, mégis egyértelmű utalás volt ez arra is, ahogy aztán maga Jézus is felhívta rá tanítványai figyelmét, hogy a Király halála hamarosan bekövetkezik. Az illat, amely megtöltötte a házat, érzékletes leírása annak a hangulatnak, ami ezután a vacsorán mindenkin eluralkodott. Aki ezt átélte, sosem felejthette el.

A szakasz utolsó versei jelzésértékűek. A nagy népszerűségnek ára van: még Lázárra is vérdíjat tűztek ki, nehogy a Mester halála után őt emelje a sokaság vezérré. Akit Jézus feltámasztott, most azt újra meg akarják ölni. Jézus új életet ad, a gonosz újra gyilkolásra kész. Ám amikor ez a gyilkos harag célhoz ért Jézusban, az Isten szeretete mégis győzedelmeskedett.

Február 24.

12,12-19

„Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel Királya! Jézus pedig egy szamárcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva: „Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön, szamárcsikón ülve.” Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla. Bizonyoságot tett mellette a sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból, és feltámasztotta a halálból. Ezért is vonult ki elé a sokaság, mert hallották, hogy ezt a jelt tette. A farizeusok pedig így szóltak egymáshoz: Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni: íme, a világ őt követi!”

A pálma a hadvezér katonai sikerének jelképe. Az üdvözlés királynak kijáró tisztelettel szól Jézusnak. János evangéliuma úgy fogalmaz a tömegről, hogy nem a Jeruzsálemben élők, hanem az ünnepre érkezők fogadták így Jézust. A győzelmi jelkép így tehát nem a főváros lakóinak üzenete, hanem a vidéki zsidóságé, akik legtöbbször részesültek Jézus csodáiban.

János evangéliumára jellemző, ahogy a tanítványokban végbemenő folyamatokra reflektál, többes szám harmadik személyben. Akitől ez a hagyomány származik, ott volt, ő maga is átélte az eseményeket, és azt, ahogy később a Szentlélek világosította meg őket a történeletről. Megnyugtató üzenet ez Jézus mindenkori tanítványai számára: Isten türelmes az emberekkel, nem követelőző, sőt alkalmazkodik. Akkor érteti meg tetteit, amikor az ember képes azokat megérteni. Így az ő jó rendje – talán később, mint ahogy az ember szeretné, de – végül mindig célhoz ér.

Február 25.

12,20-26

„Néhány görög is volt azok között, akik felmentek az ünnepre, hogy imádják az Istent. Ezek odamentek Fülöphöz, aki a galileai Bétsaidából való volt, és ezzel a kéréssel fordultak hozzá: Uram, Jézust szeretnénk látni. Fülöp elment, és szólt Andrásnak, András és Fülöp elment, és szólt Jézusnak. Jézus így válaszolt nekik: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia. Bizony, bizony, mondom nektek: ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz. Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrizi meg azt. Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.”

Jézushoz pogány származású, talán prozelita (zsidó hitet felvett pogány) görögök érkeztek, remélve, hogy találkozhatnak vele. Nem tudjuk, hogy létrejött-e a találkozó. Jézus a leírtak szerint ugyanis csak Andrással és Fülöppel beszélt. Két tanítvány, görög eredetű névvel: vélhetően hellenizálódott zsidó családból származtak. Ezért őket keresték fel a Jézushoz igyekvő görögök, tőlük vártak segítséget.

Jézus válasza látszólag nem a görögök érkezésének szól. Mintha egy kérdésre egészen más témával felelne. Talán kimaradt egy mondat, vagy a későbbi írásgondozók elnézték a következő sort? Szó sincs róla. Itt a szentíró egy gondolattal továbblép, és a görögök érkezésére már nem magát a tényről közli, hanem azt, amit jelent. Idegenek egy zsidó rabbihoz akarnak eljutni.

János evangéliumát a század végén jegyezték le. Pál és apostol társai munkássága nyomán a keresztyénség meghódította az akkor ismert világot. A pogányságból érkezők ekkorra már jóval többen voltak a keresztyének között, mint a zsidó származásúak. Nem kellett tehát különösképpen elmagyarázni ezeknek az embereknek, hogy mit jelent göröggént zsidókhöz kapcsolódni, főleg egy rabbihoz.

Jézus válasza egyaránt üzen mindkét körnek. A búzaszemnek meg kell halnia. Itt saját haláláról beszél, amit a tanítványok számára példaként állít. Mindenkinek, aki Jézust követi, meg kell halnia önmagának, meg kell halnia a világnak, hogy új emberként támadhasson fel. Ahogy a kor felfogása szerint a földbe vetett maggal is történt. Ahhoz, hogy hasznos legyen, meg kell halnia: a zsidó a zsidóságának, görög a görögségének. És levetkőzve emberi természetüket egyaránt Jézushoz kell menniük új életért. Aki így az ő szolgálatába áll, és Jézust követi, az egyfelől mellette marad örökre, másrészt azt megbecsüli az Atya, örök életben.

Február 26.

12,27-33

„Most megrendült az én lelkem. Kérem azt: Atyám, ments meg ettől az órától engem? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem! Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Erre hang hallatszott az égből: Már megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem. A sokaság pedig, amely ott állt, és hallotta, azt mondta, hogy mennydörgés volt; mások azonban így szóltak: Angyal beszélt vele. Jézus megszólalt: Nem értem hallatszott ez a hang, hanem tiértetek. Most megy végbe az ítélet e világ felett, most vettetik ki e világ fejedelme. Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket. Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fog meghalni.”

A mennyei hang, a felemeltetés Jézus királyi nagyságáról szól, ahogy az ítélet képe is, mely a sötétség uralma felett Jézus halálával ment végbe. Az uralom végét jelzi a „kivettetés” (ἐκβληθήσεται), mely kifejezés általában a vezérek és királyok trónfosztására utal.

Ez az ítélet nem azt jelenti, hogy Jézus feltámadása óta nincs bűn a világban. A kivettetés annak szól, az új uralom abban az emberben valósulhat meg, aki elfogadja Jézust uralkodójának. A „vonzás” szó szintén erre utal, hogy akik Jézus nevére megtértek, és új életet nyertek, azokban ez az uralom igazán érvényesülhet.

Ahhoz viszont, hogy mindez bekövetkezzen, előbb Jézusnak szenvednie kellett, és meghalnia. Ezért tette fel a kérdést, hogy kérje-e a megmentést az Atyától, utalva azokra a kételyekre, melyek a későbbi tanítványok gondolataiban is megfogalmazódtak: miért kellett szenvedés ahhoz, hogy Jézus Isten jobbára üljön? Azért, mert ez volt az ő küldetése, hogy így töltsse be Atyjának akaratát. „Éppen ezért az óráért jöttem! (27)”

Február 27.

12,34-36

„A sokaság megkérdezte tőle: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökre megmarad: akkor hogyan mondhatod, hogy fel kell emeltetnie az Emberfiának? Ki ez az Emberfia? Jézus ezt mondta nekik: Még egy kis ideig közöttetek van a világosság. Addig járjatok a világosságban, amíg nálatok van, hogy a sötétség hatalmába ne kerítsen titeket; mert aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. Amíg nálatok van a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek! Ezeket mondta Jézus, majd elment és elrejtőzött előlük.”

A sokaság a Lázár feltámasztása nyomán keletkező rajongásból felocsúdva kérdezni kezdett. Fel kell emeltetnie? Ki az egyáltalán, akiről Jézus beszél? Értetlenkedés, hitetlenség, annak ellenére, ami történt. Jézus hatalmának megtapasztalása nem készítette őket megtérésre.

Jézus a kételyekre kétféleképpen válaszol. Egyfelől egyértelművé teszi, hogy ő a világosság. Tőle tanuljanak, ne saját értetlenségükkel foglalkozzanak. Inkább használják ki a hátra maradt (kis) időt, amíg még velük van. „A világosság fiai legyetek!” Nem elég csak nézni, érteni is kell. Nem elég rajongani, cselekedni is kell. Nem elég közeledni, meg is kell ismerni őt. Különben a sötétség hatalmába keríti őket (καταλάβη – katonai ért.: elfoglal). Azonban a tanítás válasz nélkül maradt.

Jézus másik reakciója kijózanító. Miután minden tőle telhetőt megtett, de a tömeg mégsem tért meg, végül elment és elrejtőzött előlük, megszakítva a kapcsolatot. Adott elég időt, de ők nem éltek vele. Az idő lejárt. Ezután már csak a szűk tanítványi körhöz szólt.

Február 28.**12,37-43**

„Noha ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek benne, hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta szava, amely így hangzik: „Uram, ki hitt a mi beszédünknek, és az Úr karjának ereje ki előtt lett nyilvánvalóvá?” Azért nem tudtak hinni, mert Ézsaiás ezt is mondta: „Megvakította a szemüket, és megkeményítette a szívüket, hogy szemükkel ne lássanak és szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.” Ezeket mondta Ézsaiás, mert látta az ő dicsőségét, és órála szól. Jóllehet a vezetők közül is sokan hittek benne, mégsem vallották meg ezt a farizeusok miatt, nehogy kizárják őket a zsinagógából; mert többre becsülték az emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét.”

A hitetlenség rejtély. Vannak okok, például a Jézus körüli kételyek, a zsidó vezetők ellenségeskedése, melyek egyeseket eltántorítottak. Jézus a nép szemében bűnös embereket térített magához (pl. vámszedő), amin sokan megbotránkoztak. A hitetlenség oka tehát sokféle lehet. Azt viszont, hogy kit indít Jézus hatalma hitre, és kit nem, azt még maga Jézus sem tudta. A szentíró bizonytalanságára igével felel, Ézsaiás prófétán keresztül talál rá választ.

Az idézett igé megtértése egyetlen nyelvtani tényezőn áll. „Megvakította”, „megkeményítette”: egyes szám első személyben, a cselekvő az eredeti idézett szövegben Ézsaiás, de az újszövetségi kontextusban a próféta személyén keresztül maga Isten. Ő vakította meg, ő keményítette meg.

Ézsaiás igehirdetéséig a nép vaksága és alkalmatlansága nem volt nyilvánvaló. Előtte is vakok voltak és alkalmatlanok a hitre, de csak az után lett ez egyértelművé, hogy Ézsaiás prófétálni kezdett. Ézsaiás elhívásának igéjének célja, hogy előre felkészítse őt a feladatra. A prófécia jelenthette volna a nép megtérését is, de nem így lett. Éppen ellenkezőleg, a bűnben élő népet még mélyebbre sodorta Isten színe előtt azzal, hogy a lehetőséget megadta a megtérésre, de ők nem éltek vele. Ez a tény minden kétséget kizárt az ítélet jogosságával szemben. Isten felszínre hozta Ézsaiás szavain keresztül azt, ami addig is igaz volt, csak nem volt még nyilvánvaló mindenkire számára.

Jézus küldetésére utal ezzel János evangéliuma írója, ahogy más helyen maga Jézus is mondta saját küldetéséről, hogy kardot hoz, ellenségeskedést és ítéletet. Mert bár nem ítélni, hanem megtérésre hívni jött el a földre és önmagát áldozni az emberiségért, de akik nem fogadják el a lehetőséget, azok számára ez a döntés egyet jelent az ítélettel.

Február 29.**12,44-50**

„Jézus pedig hangos szóval ezt mondta: Aki hisz énbenem, az nem énbenem hisz, hanem abban, aki elküldött engem; és aki engem lát, az azt látja, aki elküldött engem. Én világosságul jöttem a világba, hogy aki hisz énbenem, ne maradjon a sötétségben. Ha valaki hallja az én beszédeimet, de nem tartja meg azokat, én nem ítélem el azt; mert nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem. Aki elvet engem, és nem fogadja el az én beszédeimet, annak van ítéelő bírója: az az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon. Mert én nem magamtól szóltam, hanem aki elküldött engem, maga az Atya parancsolta meg nekem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek. Én pedig tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amit tehát én mondok, úgy hirdetem, ahogyan az Atya mondta nekem.”

„... hogy megmentsem...” Vajon mit jelent ez? A görög kifejezés (σώσω) arra utal, hogy Jézus megbékítette a világot az Atyával. Lehetővé tette, hogy az ember újra közvetlenül kereshesse Istent. Ez a megmentés nem azt jelenti, ahogy egy mentőcsónakból valaki megragadja a bajba kerültet, hanem egy kezét jelent, melyet meg lehet ragadni, vagy figyelmen kívül lehet hagyni.

Erre utalnak a környező versek is: Jézus nem ítélni jött, hanem szabadítani. Ő maga nem az ítélet, hanem a lehetőség, ahogy az előző szakaszban láttuk. Azért hangsúlyos Jézus szavaiban az ember választása, mert a tanítványok tapasztalata az volt, hogy az emberek tömegei Isten hatalmával szembesülve is közömbösek maradtak. Jobban érdekelte őket a kenyér, amit Jézustól kaptak, mint az, ahogyan kapták.

János evangéliuma bevezetőjében olvasható, hogy bár sokan nem fogadták be Jézust, „de akik befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek...” (1,12) Ez alapján érthetőbb Jézus tanítása, melyet már csak a tanítványok kisebb körének mondott: „aki engem lát, az azt látja, aki elküldött engem” (45). Ebben az értelemben, aki átadja magát Jézus újjáteremtő munkájának és abban meg is marad, az ugyanazt a hatalmat kapja meg, mint amivel Jézus is bír. És ennek a hatalomnak legfőbb célja az örök élet.

Az olvasóknak

Aki még nincs rajta a levelezőlistán, de szeretné hétről-hétre megkapni a *Pásztori Üzenetet*, az feliratkozhat a tamaskadar2@gmail.com címre küldött levéllel. A levélben elegendő annyit írni, hogy „feliratkozás”.

Kérem a testvéreket, segítsenek az üzenetek terjesztésében, hogy minél többekhez eljuthasson Isten élő szava!

Köszönöm a visszajelzéseket, válaszokat! Legyen áldásos böjti felkészülésünk!

Kádár Tamás György

lp.